

overvunden, thi den er fuldstændig forsvunden. Den Mulighed, at det andet Thing ved Behandlingen af Finantsloven væsentlig skulde ville sætte sig i Opposition til Ministeriet, anser jeg nemlig i Grunden for at være utænkkelig eller ialtsald saa urimelig, at jeg ikke tillægger den nogen Vægt. — Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale mine ærede Venner at stemme for de Punkter; jeg udtrykkelig har anbefalet til Bedtagelse, og at undlade at stemme over det Punkt, som angaar Tilskudet til Universitetet. I Afholdelsen fra at stemme lægge vi da den Betydning, at der intet forhøjest Princip ligger deri, og at intet Præcedens for de følgende Aar deraf kan udledes.

Bajer: Denne Rigsdagssamling, som ikke har været saa fattig endda paa Rivninger imellem den høie Regjering og Rigsdagens Thing, synes jo nu at skulle opløses — om Forlædelse, jeg skulde sige: sluttes — i den skønneste Enighed. Den synes jo at skulle ende med, at de lovgivende Myndigheder falde i Armene paa hinanden; den synes at skulle ende med et Tableau, som vel endogsaa kan blive belyst med bengaliske Flamme, idet nemlig den høie Regjering har i Forveien bekræftet sig selv som den Forsoningsøve, der skal offres. Jeg vil ønske, at den Enighed, som synes at skulle krone Værket i denne Samling, maa være et Forvarsel om, hvad der skal finde Sted i en kommende Tid, som jeg rigtignok anser for at være temmelig fjern; men saaledes, som Enigheden er i dette Dieblik, maa jeg betegne den som hvilende paa en usand Grund. Jeg savner ved Stillingen i dette Dieblik netop Sandhed. Stillingen er baade usand og usund. — Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Punkter, som foreligge her til Afstemning, og jeg ønsker min Afstemning ved denne Leilighed opfattet saaledes, at jeg ikke i og for sig har erklæret mig for eller imod de enkelte Punkter i Realiteten. Under andre Omstændigheder vil jeg muligvis kunne stille mig anderledes. Det forekommer mig nemlig, at disse forskellige enkelte Punkter spinde ind til rene Ubetydeligheder lige over for det, som er Kjørnepunktet i dette Dieblik. Det, som for mig er det Afgjørende, er, at jeg efter min bedste Overbevisning ikke kan se Andet, end at det, som Folke-thinget idag er isærd med at gjøre, er Noget, som let kan forrykke Forfatningens Lyngdepunkt. Dersom jeg i Tidens Løb skulde blive overbevist om, at jeg har taget feil, skal jeg indrømme det; men jeg kan ikke stemme anderledes, end saaledes som min Overbevisning er i dette Dieblik. — Jeg vilde gjerne minde om et gammelt nordiskt Ord. Det er ikke det: „Et Ord er et Ord og en Mand er en Mand“. Det ønsker jeg ikke at komme nærmere ind paa nu; men det er det Ord:

Fæ dør,
Frænder dør,
snart skal selv vi dø;
et dog
dør aldrig:
dommen over hver død.

Og det er Historiens Døm, som jeg sigter til. Hvorledes vil Historien dømme over den Overenskomst, som vi have hørt saa megen Tale om baade udenfor og i dette Thing? Jeg beklager meget, at den høitærede Formand har gjort en Denstilling til Talerne om ikke at komme for dybt ind paa Overenskomsten; thi jeg antager, at den Historie-skriver, som engang i Tiden — maasse, naar de Fleste af os ere døde eller dog i alt Fald ere meget gamle Mænd — skal skrive denne Dags Historie, vil have Banfelighed ved at finde den meget omtalte Overenskomst, som vel har været med-delt efter Forlybende for nogle Dage siden i Blade, men hvis Ordlyd, saavidt jeg har kunnet se, kun findes i et eneste af Hovedstadens Blade, medens de Andre af Grunde, som jeg ikke nu skal komme nærmere ind paa, ikke have ladet Overenskomsten og Opfølgelseskrivelsen staa trykte paa samme Spalte. Det var, som om de to Ting ikke kunde taale at se hinanden i Dinene. Jeg skal dog udbede mig Tillædelse til at oplæse kun tre Linier af den meget omtalte Overenskomst, nemlig:

Formanden: Jeg beder det ærede Medlem ikke at gjøre dette. Jeg skal sige det ærede Medlem hvorfor. Naar vi fremtage Ordlyden af denne Ubethingsakt, saa er det umuligt Andet, end at vi maa komme ind paa Enkelthederne af den saakaldte Overenskomst, hvis Virkning selvfølgelig kan komme frem heri Thinget, men hvis Indhold og Affattelse det vilde være udenfor Thingets Opgave at give sig af med. Jeg antager, at den ærede Taler vil forstaa dette og finde det rigtigt.

Bajer: Jeg skal tage dette til Efterretning og ikke oplæse, hvad jeg ellers vilde have oplæst, men kun tillade mig at henvise til Morgenbladet af 13de Mai. Men jeg kan dog paa anden Maade komme til at sige, hvad jeg ønskede at sige, idet det nemlig maa være mig tilladt at berøre, hvad der staar i den Skrivelse, der er sendt fra Confeilspræsidenten til Fællesudvalget, og hvad der med andre Ord er gjentaget af Confeilspræsidenten heri Thinget for kort Tid siden — jeg husker ikke de mundlige Udtryk ganske nøiagtig — idet han nemlig erklærede, at Ministeriet var „beredt til at begjære sin Demission“, dersom begge Thing blev enige om Finantsloven. Jeg tror, at der af det store Flertal i dette Thing er blevet lagt for Meget ind i dette Løfte. Jeg hørte min ærede Sidemand her tilhøre (Bossen) bruge de Udtryk, at Ministeriet „var vegen“. Jeg tillader